

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 maja 2017 roku

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Klimczak

Protokolant: p.o. sekretarza sądowego Monika Lewandowska

po rozpoznaniu w dniu 28-04-2017r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. J.**

przeciwko **Skarbowi Państwa- reprezentowanemu przez: Prezesa Sądu Rejonowego G. P. w G., Prezesa Sądu Okręgowego w G., Prezesa Sądu Apelacyjnego w G., Prezesa Sądu Rejonowego G. P. w G., Prezesa Sądu Rejonowego w S., Prezesa Sądu Rejonowego w G., Prezesa Sądu Rejonowego w W., Prezesa Sądu Rejonowego w E., Prezesa Sądu Rejonowego dla W. Ś. we W., Prezesa Sądu Rejonowego w S., Prezesa Sądu Rejonowego w B., Prezesa Sądu Rejonowego w I., Prezesa Sądu Rejonowego w S., Prezesa Sądu Okręgowego w S., Prezesa Sądu Rejonowego w I., Prezesa Sądu Rejonowego w T., Prezesa Sądu Okręgowego w T., Prezesa Sądu Rejonowego w N. S., Prezesa Sądu Okręgowego w N. S., Prezesa Sądu Okręgowego w C., Prezesa Sądu Rejonowego w C., Prezesa Sądu Rejonowego w G., Prezesa Sądu Rejonowego w S., Prezesa Sądu Rejonowego w S., Prezesa Sądu Rejonowego w J., Prezesa Sądu Rejonowego w Ł., Prezesa Sądu Rejonowego L. Z. w L., Prezesa Sądu Rejonowego w P., Prezesa Sądu Rejonowego w S. O., Prezesa Sądu Rejonowego w Z. G., Prezesa Sądu Rejonowego w K. W. w K., Prezesa Sądu Okręgowego w K., Prezesa Sądu Apelacyjnego w K., Prezesa Sądu Rejonowego dla W. Ś. w W., Prezesa Sądu Rejonowego dla K. Ś. w K., Prezesa Sądu Okręgowego w K., Prezesa Sądu Apelacyjnego w K., Prezesa Sądu Okręgowego w E., Prezesa Sądu Okręgowego w S., Prezesa Sądu Okręgowego we W., Prezesa Sądu Okręgowego w B., Prezesa Sądu Okręgowego w R., Prezesa Sądu Apelacyjnego w R., Prezesa Sądu Okręgowego w P., Prezesa Sądu Okręgowego w G. W., Prezesa Sądu Okręgowego w P., Prezesa Sądu Okręgowego w G., Prezesa Sądu Okręgowego w Ś., Prezesa Sądu Okręgowego w K., Prezesa Sądu Okręgowego w L., Prezesa Sądu Okręgowego w O., Prezesa Sądu Okręgowego w Z. G., Prezesa Sądu Okręgowego w B., Prezesa Sądu Apelacyjnego w B., Prezesa Sądu Okręgowego w O., Prezesa Sądu Okręgowego w Ł., Prezesa Sądu Okręgowego w P. T., Prezesa Sądu Apelacyjnego w Ł., Prezesa Sądu Okręgowego w K., Prezesa Sądu Apelacyjnego w K., Prezesa Sądu Okręgowego w W., Prezesa Sądu Apelacyjnego w W., Prezesa Sądu Najwyższego – zastępowanych przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej oraz Komornikowi przy Sądzie Rejonowym w W. – E. F. (1) i Komornikowi przy Sądzie Rejonowym G. P. w G. – R. R.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda J. J. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 3.600,00 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

3. przyznaje od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Koninie) na rzecz:

a) adwokata M. K. (1) kwotę 738,00 zł;

b) adwokata S. N. kwotę 738,00 zł;

c) adwokata K. W. kwotę 1.476,00 zł

- tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Mariola Klimczak

Sygn. akt I C 584/15

UZASADNIENIE

Powód J. J. wniósł przeciwko pozwanym Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez: Prezesa Sądu Rejonowego G. P. w G., Prezesa Sądu Okręgowego w G., Prezesa Sądu Apelacyjnego w G., Prezesa Sądu Rejonowego G. P. w G., Prezesa Sądu Rejonowego w S., Prezesa Sądu Rejonowego w G., Prezesa Sądu Rejonowego w W., Prezesa Sądu Rejonowego w E., Prezesa Sądu Rejonowego dla W. Ś. we W., Prezesa Sądu Rejonowego w S., Prezesa Sądu Rejonowego w B., Prezesa Sądu Rejonowego w I., Prezesa Sądu Rejonowego w S., Prezesa Sądu Okręgowego w S., Prezesa Sądu Rejonowego w I., Prezesa Sądu Rejonowego w T., Prezesa Sądu Okręgowego w T., Prezesa Sądu Rejonowego w N. S., Prezesa Sądu Okręgowego w N. S., Prezesa Sądu Okręgowego w C., Prezesa Sądu Rejonowego w C., Prezesa Sądu Rejonowego w G., Prezesa Sądu Rejonowego w S., Prezesa Sądu Rejonowego w S., Prezesa Sądu Rejonowego w J., Prezesa Sądu Rejonowego w Ł., Prezesa Sądu Rejonowego L. Z. w Ł., Prezesa Sądu Rejonowego w P., Prezesa Sądu Rejonowego w S. O., Prezesa Sądu Rejonowego w Z. G., Prezesa Sądu Rejonowego w K. W. w K., Prezesa Sądu Okręgowego w K., Prezesa Sądu Apelacyjnego w K., Prezesa Sądu Rejonowego dla W. Ś. w W., Prezesa Sądu Rejonowego dla K. Ś. w K., Prezesa Sądu Okręgowego w K., Prezesa Sądu Apelacyjnego w K., Prezesa Sądu Okręgowego w E., Prezesa Sądu Okręgowego w S., Prezesa Sądu Okręgowego we W., Prezesa Sądu Okręgowego w B., Prezesa Sądu Okręgowego w R., Prezesa Sądu Apelacyjnego w R., Prezesa Sądu Okręgowego w P., Prezesa Sądu Okręgowego w G. W., Prezesa Sądu Okręgowego w P., Prezesa Sądu Okręgowego w G., Prezesa Sądu Okręgowego w Ś., Prezesa Sądu Okręgowego w K., Prezesa Sądu Okręgowego w L., Prezesa Sądu Okręgowego w O., Prezesa Sądu Okręgowego w Z. G., Prezesa Sądu Okręgowego w B., Prezesa Sądu Apelacyjnego w B., Prezesa Sądu Okręgowego w O., Prezesa Sądu Okręgowego w Ł., Prezesa Sądu Okręgowego w P. T., Prezesa Sądu Apelacyjnego w Ł., Prezesa Sądu Okręgowego w K., Prezesa Sądu Apelacyjnego w K., Prezesa Sądu Okręgowego w W., Prezesa Sądu Apelacyjnego w W., Prezesa Sądu Najwyższego oraz Komornikowi przy Sądzie Rejonowym w W. – E. F. (1) i Komornikowi przy Sądzie Rejonowym G. P. w G. – R. R. pozew o zapłatę solidarnie na rzecz powoda kwoty 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych, w tym pogorszenie stanu zdrowia, a nadto o zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwu powód wymienił szereg postępowań sądowych toczących się przed różnymi sądami i zarzucił, iż doszło w nich do nieprawidłowości, co w ocenie powoda wywołało pogorszenie się jego stanu zdrowia. Bezprawne działania funkcjonariuszy publicznych, w tym sędziów i referendarzy oraz komorników E. F. (2) i R. R. polegało m.in. na nie zwalnianiu powoda od kosztów sądowych, nie przyznawaniu mu pełnomocnika z urzędu, nie doprowadzaniu go na rozprawy, opieszałości w rozpoznawaniu jego pism procesowych oraz odrzucaniu jego wniosków, skarg, zażaleń, oddalaniu apelacji i wydawaniu innych decyzji. Wszystko powyższe spowodowało u powoda cierpienia fizyczne i psychiczne, w tym bóle i zawroty głowy, bóle żołądka i wątroby, depresje i stany depresyjne. Powód leczy się u psychiatry, internisty i neurologa. Zażywa leki i nie może funkcjonować w społeczeństwie i podjąć pracy. Obecnie przebywa w zakładzie karnym (k.3-7).

- d. Sąd Okręgowy w S. o sygn. akt I S (...), I S (...), I S (...), I S (...), I S (...),
- e. Sąd Okręgowy w T. o sygn. akt I S (...), I S (...),
- f. Sąd Okręgowy w N. S. o sygn. akt III S (...),
- g. Sąd Okręgowy w C. o sygn. akt VI S (...),
- h. Sąd Okręgowy w B. o sygn. akt II S (...), II S (...), II S (...),
- i. Sąd Okręgowy w G. o sygn. akt III S (...)
- j. Sąd Okręgowy w Ś. o sygn. akt II S (...)
- k. Sąd Okręgowy w P. o sygn. akt I S (...), I S (...),
- l. Sąd Okręgowy we W. o sygn. akt I S (...)
- m. Sąd Okręgowy w R. o sygn. akt V S (...)
- n. Sąd Okręgowy w L. o sygn. akt II S (...), II S (...), II S (...)
- o. Sąd Okręgowy w Z. G. o sygn. akt VI S (...), VI S (...), VI S (...), VI S (...), VI S (...), VI S (...), VI S (...), VI S (...), VI S (...), VI S (...), VI S (...),
- p. Sąd Okręgowy w S. o sygn. akt II Cs (...)
- q. Sąd Okręgowy w K. o sygn. akt IV S (...), IV S (...),
- r. Sąd Apelacyjny w K. o sygn. akt V S (...), I S (...), I S (...), V S (...), V S (...), V S (...), V S (...), V S (...), V S (...), V S (...), V S (...), V S (...), V S (...), V S (...), V S (...),
- s. Sąd Okręgowy w O. o sygn. akt II S (...),
- t. Sąd Okręgowy w B. o sygn. akt II S (...),
- u. Sąd Apelacyjny w B. o sygn. akt I AS (...)
- v. Sąd Okręgowy w K. o sygn. akt II S (...), II S (...), II S (...), II S (...),
- w. Sąd Apelacyjny w K. o sygn. akt I S (...), I Sk (...), I Sk (...), I S (...), I S (...), I S (...), I S (...), I Sk (...), I Sk (...), I S (...), I S (...), I S (...), I S (...)
- x. Sąd Apelacyjny w W. o sygn. akt I S (...), I S (...), VI S (...), VI S (...), I S (...), I S (...), VI S (...), I S (...), I S (...), I S (...), I S (...), I S (...), VI S (...), VI S (...)
- y. Sąd Najwyższy w W. o sygn. akt III SPP (...), (...)(...), (...)(...), (...)(...), (...)(...),
- ww. sądy oddaliły, odrzuciły bądź zwracały przedmiotowe skargi powoda.

Nadto w toku prowadzonych spraw o zapłatę, jak i o przewlekłość postępowania bądź samoistnie powód zgłaszał dodatkowo liczne wnioski o zwolnienie od kosztów sądowych, ustanowienie pełnomocnika z urzędu, jak i o zwolnienie od opłaty za wydanie kserokopii dokumentów z akt spraw, prowadzonych z jego udziałem.

II. W przedmiocie wniosków J. J. o zwolnienie od kosztów sądowych (i/lub) ustanowienie pełnomocnika z urzędu bądź wniosków o zwolnienie od opłaty za wydanie kserokopii z akt sprawy, w sprawach prowadzonych w :

- aa. Sądzie Okręgowym w P. o sygn. akt IV S (...), IV Cz (...), IV Cz (...)
- bb. Sądzie Apelacyjnym w B. o sygn. akt I ACa (...), I ACa (...), I AS (...), I ACa (...), I ACa (...),
- cc. Sądzie Apelacyjnym w Ł. o sygn. akt I As (...)
- dd. Sądzie Apelacyjnym w R. o sygn. akt I S (...), I S (...), I S (...),
- ee. Sądzie Okręgowym w K. o sygn. akt II S (...), II S (...),
- ff. Sądzie Apelacyjnym w K. o sygn. akt I ACa (...), I ACa (...)
- gg. Sądzie Rejonowym dla W. Ś. w W. o sygn. akt I C (...),
- hh. Sądzie Apelacyjnym w W. o sygn. akt I S (...), I S (...), VI S (...), I S (...), I S (...), VI Sk (...), VI S (...), I S (...), I S (...), I S (...), I S (...), VI Sk (...), VI Sk (...), VI S (...), VI S (...), I S (...), VI Sk (...),

sądy I Instancji oddalały, odrzucały i zwracały przedmiotowe wnioski powoda bądź umarzały postępowania w tym zakresie, a sądy II Instancji oddalały bądź odrzucały zażalenia powoda od orzeczeń sądów I Instancji.

I. W przedmiocie wniosków J. J. o sporządzenie i doręczenie kserokopii odpisów dokumentów zgromadzonych w aktach, w sprawach prowadzonych przed :

- a. Sądem Rejonowym G. P. w G. w sprawie o sygn. akt I Co (...), I Co (...), I Co (...), I Co (...), I Co (...)
- b. Sądem Okręgowym w Z. G. o sygn. akt VI S (...), VI S (...), VI S (...), VI S (...), VI S (...), VI S (...), VI S (...), VI S (...), VI S (...), VI S (...), VI S (...), VI S (...),
- c. Sądem Apelacyjnym w K. o sygn. akt I ACa (...)

ww. sądy zwracały przedmiotowe wnioski.

Miały miejsce również sytuację, że powód składał wnioski o wyłączenia sędziego.

II. W przedmiocie wyłączenia sędziów w sprawie prowadzonej przed Sądem Okręgowym w G. o sygn. akt III Co (...) sąd oddalił wniosek powoda.

III. W przedmiocie wniosku powoda o sporządzenie uzasadnienia i doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem w sprawie prowadzonej przed Sądem Okręgowym w G. o sygn. akt III Co (...), XVI Co (...) sąd odrzucił wnioski powoda.

IV. W przedmiocie wniosku o sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej, w sprawie przed Sądem Okręgowym w G. o sygn. akt XVI Cz (...) sąd oddalił zażalenie powoda od orzeczenia sądu I Instancji oddalające wniosek o sprostowanie.

V. W sprawach o zapłatę, na skutek zażalenia powoda na postanowienie o kosztach lub zarządzenia o zwrocie pozwu czy na skutek apelacji powoda od wyroku sądu I Instancji, prowadzonych przed:

- a. Sądem Apelacyjnym w G. o sygn. akt I ACa (...)
- b. Sądem Apelacyjnym w S. o sygn. akt I ACa (...)
- c. Sądem Apelacyjnym w K. o sygn. akt I ACa (...), V ACz (...), V ACz (...), V ACz (...), V ACz (...), V ACz (...), V ACz (...), V ACz (...),
- d. Sądem Apelacyjnym w B. o sygn. akt I ACa (...)

e. Sądem Apelacyjnym w R. o sygn. akt I ACa (...)

f. Sądem Apelacyjnym w K. o sygn. akt I ACz (...), I ACa (...)

ww. sądy oddaliły zażalenie bądź apelacje powoda.

Sąd Najwyższy w sprawach III SPP (...), (...) (...), (...) (...), (...) (...), (...) (...) działając na podstawie art. 130 § 5 w zw. Z art. 87⁽¹⁾k.p.c. zarządził zwrot skargi powoda. Postanowieniem z dnia 17.06.2014 roku Sąd Najwyższy, w sprawie SDI (...), oddalił kasację wniesioną przez powoda jako oczywiście bezzasadną.

Powód złożył również skargę o przewlekłość niniejszego postępowania sądowego, która została oddalona postanowieniem Sądu Apelacyjnego w P. w dniu 02.02.2016r. w sprawie o sygn. akt I AS (...) (k.552-553v).

Z inicjatywy powoda prowadzona była również sprawa karna przeciwko adwokatowi J. P. obwinionemu z § 4 w zw. z § 43 oraz 49 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu w zw. z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (k.473).

Wobec powoda toczyły się liczne postępowania egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W. E. F.: m.in. KM (...), KM (...), KM (...), KM (...), KM (...), KM (...), KM (...), KM (...), KM (...), KM (...), KM (...), KM (...) (k.650-651). Egzekwowane przez organ sądowy roszczenia obejmują koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego wierzyciela – Skarbu Państwa, w związku z wynikiem postępowań z udziałem powoda (k.693-694).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie: odpisów orzeczeń sądów i zarządzeń sędziów bądź referendarzy (k.9-473v).

Sąd oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków - sędziów sądów i referendarzy sądowych (k. 738-743), którzy wydawali orzeczenia i zarządzenia (złożone przy pozwie) w sprawach z udziałem powoda, albowiem powołana przy wniosku teza dowodowa została opisana zbyt ogólnie i wcześniej nie została poparta żadnymi szczegółowymi twierdzeniami, które mogłyby być przedmiotem badania przez Sąd.

W piśmie z dnia 07 marca 2017r. powód oświadczył, iż rezygnuje z udziału w posiedzeniu wyznaczonym na dzień 27 marca 2017r. i wniósł o pominięcie dowodu z jego wysłuchania w charakterze strony (k.27 akt I Cps (...)). W tym stanie rzeczy Sąd pominął dowód z wysłuchania powoda w charakterze strony.

Sąd nie znalazł podstaw, aby uwzględnić wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z akt spraw sądowych wymienionych w treści pozwu, albowiem powód, na wezwanie Sądu, nie uszczegółowił okoliczności, z których wywodzi roszczenie odszkodowawcze. Pozew zawiera jedynie lakoniczne i ogólnikowe twierdzenia, a powołanie się przez powoda jedynie na dowód z dokumentu, bez konkretnego wskazania o jaki dokument chodzi, a jeśli jest on zawarty w określonym zbiorze, to do oznaczenia jego usytuowania w tym zbiorze, nie pozwalało na ocenę przydatności tego dokumentu przy ustalaniu przez Sąd stanu faktycznego. Powód rezygnując z dowodu z wysłuchania go w charakterze strony pozbawił się możliwości wykazania ewentualnego wpływu poszczególnych spraw sądowych na jego zdrowie i odczuwaną krzywdę. Tymczasem potwierdzenia powyższego szukać można jedynie w zeznaniach samej osoby skrzywdzonej lub osoby jej najbliższej, celem ustalenia która ze spraw, w jakim stopniu wpłynęła na sytuację życiową i zdrowotną powoda.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszym postępowaniu powód dochodzi od pozwanego Skarbu Państwa i pozwanych Komorników solidarnie zapłaty zadośćuczynienia w wysokości 80.000 zł za szkodę wyrządzoną poprzez bezprawne działanie sędziów i referendarzy sądowych w sprawach toczących się z jego udziałem oraz komorników. Bezprawności w zachowaniu ww. funkcjonariuszy publicznych powód upatruje w nie zwalnianiu powoda od kosztów sądowych, nie przyznawaniu

pełnomocnika z urzędu, nie doprowadzaniu go na rozprawy, opieszałości w rozpatrywaniu pism procesowych, w bezzasadnych zwrotach jego pism, oddalaniu skarg, zażaleń i apelacji oraz innych decyzji. W ocenie powoda na skutek bezprawnych zachowań organów orzekających w sprawach z jego udziałem powód odczuł dyskryminację w postaci lekceważącego traktowania i wykorzystywania jego położenia życiowego. Powodowało to znaczne pogorszenie jego stanu zdrowia i krzywdę. Kwota 80.000 zł została wyliczona przez powoda, jako szkoda niemajątkowa.

Roszczenie powoda przeciwko Skarbowi Państwa należy oceniać w oparciu o art. 417 k.c., art. 417¹ k.c., art. 417² k.c., art. 15 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki i art. 448 k.c. Pomimo, że na wstępie pozwu powód podaje, iż dochodzi zadośćuczynienia, to wskazać należy, że z treści uzasadnienia pozwu wynika, że żądanie powoda obejmuje swym zakresem również roszczenie „odszkodowawcze” za działanie lub zaniechanie funkcjonariuszy publicznych w rozumieniu komentowanych wyżej przepisów. W tym stanie rzeczy zakres koniecznych ustaleń faktycznych określają więc przywołane wyżej przepisy. Przedmiotem postępowania winno być zatem zbadanie wystąpienia przesłanek odszkodowawczych odpowiedzialności zobowiązanych, tj. wystąpienia zdarzenia, powstania szkody oraz istnienia adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy dwiema pierwszymi przesłankami.

Na tle zgłoszonego żądania należy zważyć, że orzeczenie niezgodne z prawem, w rozumieniu ww. przepisów, to takie orzeczenie, które musi polegać na oczywistej obrazie prawa. Nie jest nią natomiast wybór jednej z możliwych interpretacji przepisów prawa, choćby a posteriori okazała się nieprawidłowa. Niezgodność prawomocnego orzeczenia z prawem może wynikać tylko z oczywistych błędów sądu, spowodowanych rażącym naruszeniem zasad wykładni lub stosowania prawa. Orzeczenie niezgodne z prawem, to orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Niezgodność z prawem rodząca odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa musi, zatem mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności (tak: SN w Wyroku z dnia 24 czerwca 2010 r. w sprawie IV CNP 114/09). Sąd Najwyższy w ww. orzeczeniu podkreślił, iż stwierdzenie bezprawności prawomocnego orzeczenia nie może nastąpić bez sięgnięcia do istoty władzy sądowniczej, polegającej na tym, iż sędzia orzeka w warunkach niezawisłości, w sposób bezstronny, kierując się nie tylko obowiązującym prawem, ale także własnym sumieniem i przysługującą mu swobodą w ocenie prawa i faktów stanowiących podstawę rozstrzygnięcia.

W niniejszej sprawie brak jest podstaw odpowiedzialności pozwanego wynikających z art. 417¹ § 3 k.c. Jeśli szkoda została wyrządzona poprzez niewydanie orzeczenia, gdy istniał obowiązek jego wydania, to naprawienia szkody można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności z prawem wydanego orzeczenia lub decyzji, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Tą odrębną regulację stanowi ustawa z dnia 17.06.2004 roku o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki. Zgodnie z art. 15 tej ustawy strona, której skargę uwzględniono może w odrębnym postępowaniu dochodzić naprawienia szkody wynikłej ze stwierdzonej przewlekłości wobec Skarbu Państwa. Natomiast przepis art. 16 cytowanej ustawy stanowi, że strona która nie wniosła skargi na przewlekłość postępowania może dochodzić na podstawie art. 417 k.c. naprawienia szkody wynikłej z przewlekłości, po prawomocnym zakończeniu postępowania, co do istoty sprawy. Powód nie wykazał, aby w powołanych przez niego sprawach wydane zostało orzeczenie stwierdzające przewlekłość postępowania. Nie wykazał również, aby w którejkolwiek z wymienionych przez niego spraw miała miejsce „przewlekłość” postępowania, które rodziłoby po jego stronie szkodę bądź odczuwaną krzywdę. Na powiedzie ciążył obowiązek wykazania, jeśli w jego ocenie występowała przewlekłość postępowania, to na czym ona polegała. Samo podanie sygnatury akt sprawy nie jest wystarczające. Zadaniem Sądu nie jest bowiem poszukiwanie czy we wskazanych przez powoda sprawach doszło do przewlekłości postępowań, a jedynie zbadanie czy powołane przez stronę fakty miały miejsce w rzeczywistości i mogą stanowić o zasadności powództwa. Należy zaznaczyć, że w wielu z wymienionych w pozwie sprawach powód składał skargi na przewlekłość postępowania i były one odrzucane, co jednoznacznie wynika z załączonych do pozwu odpisów

orzeczeń sądów w tym przedmiocie. W tym stanie rzeczy należy domniemywać, że przewlekłości w tych sprawach nie było. Ogólne i nie poparte żadnymi okolicznościami twierdzenia powoda o opieszałości sądów nie mogą zmienić tej oceny.

Brak było również podstaw do uwzględnienia roszczenia powoda na zasadach ogólnych odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa, opartych na art. 417² k.c., który stanowi, że jeżeli przez zgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej została wyrządzona szkoda na osobie, poszkodowany może żądać całkowitego lub częściowego jej naprawienia oraz zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, gdy okoliczności wskazują, że wymagają tego względy słuszności. Należy bowiem zważyć, że dla bytu owej szczególnej, płynącej z zasad słuszności odpowiedzialności podmiotu wykonującego władzę publiczną niezbędne zaistnienie związku przyczynowego między działaniem władzy publicznej a szkodą na osobie. Dla bytu odpowiedzialności pozwanego Skarbu Państwa konieczne jest więc wykazanie, że powód doznał jakiegoś uszczerbku na osobie i że uszczerbek ten jest normalnym, w rozumieniu art. 361 § 1 k.c., następstwem działania lub zaniechania organu władzy publicznej. Norma prawna wynikająca z tego artykułu statuuje odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną takim wykonywaniem władzy publicznej, któremu nie można przypisać cechy bezprawności, a celem jej jest zapewnienie poszkodowanemu kompensaty szczególnie dotkliwych uszczerbków spowodowanych władczą działalnością organów państwa i samorządu terytorialnego. Z brzmienia art. 417² k.c. wywodzi się nadto, że normy etyczne nie tylko pozwalają na przypisanie odpowiedzialności za wyrządzoną zgodnym z prawem wykonywaniem władzy publicznej szkodę, ale i określają zakres należnej poszkodowanemu kompensaty.

W świetle powyższego i okolicznościach niniejszej sprawy brak jest jednak podstaw do przyjęcia odpowiedzialności pozwanego Skarbu Państwa wynikających z art. 417² k.c., albowiem powód nie wykazał adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy faktami opisanymi przez niego a działaniem pozwanego. W tym miejscu należy podkreślić, że powód zainicjował i prowadzi bardzo wiele postępowań przed sądami w całej Polsce, w których maksymalnie wykorzystuje przysługujące mu uprawnienia, składając wielokrotnie skargi na przewlekłość postępowania i zażalenia na podejmowane przez sądy decyzje. Ewentualny rozstrój zdrowia powoda, jeśli nawet wystąpił, nie może być uznany za normalne następstwo oczekiwania przez powoda na prawomocne rozpoznanie przez sądy jego wniosków, skarg i pozwów, ponieważ nie jest to typowy skutek występujący w zwykłym porządku rzeczy, a każda osoba wytaczając powództwo musi się liczyć z pewnymi ograniczeniami i niedogodnościami związanymi choćby z przestrzeganiem procedury określonej przepisami prawa. Duża ilość procesów wytaczanych przez powoda różnym podmiotem, w tym sądom, prowadzi do wniosku, że powód jest osobą doświadczoną w uczestnictwie w postępowaniach przed sądem i to go nadmiernie nie stresuje.

W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał niezgodności z prawem wydanych przez sądy orzeczeń, stąd brak podstaw do zasądzenia odszkodowania na podstawie art. 417¹ § 2 k.c.

Podobnie ocenić należało żądanie zapłaty zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych. Powód zasadność żądania przeciwko pozwanemu Skarbowi Państwa motywował opieszałością w wymienionych w pozwie postępowaniach, twierdząc, że odczuł lekceważące, instrumentalne traktowanie go i wykorzystanie jego położenia życiowego, jako osadzonego, co doprowadziło do pogorszenia się jego stanu zdrowia. W ocenie powoda doszło do naruszenia jego dóbr osobistych w postaci zdrowia i jego godności osobistej. Przystępując do oceny zasadności tych twierdzeń powoda należy zważyć, że do przesłanek odpowiedzialności należeć tu będą bezprawność zachowania sprawcy, naruszenie dobra osobistego powodujące szkodę niemajątkową oraz adekwatny związek przyczynowy między tym naruszeniem, a powstałą szkodą (krzywdą). Dodatkową przesłanką przyznania świadczeń przewidzianych w przepisie art. 448 k.c. jest także wina sprawcy (wyrok SN z dnia 12 grudnia 2002 r., V CKN 1581/2000, OSNC 2004/4/53, OSP 2004/12/157, Biul. SN 2003/4/15, M. Prawn. 2003/12/558). Zarówno obecne poglądy doktryny, jak i stanowisko judykatury wskazują, że naruszenie dobra osobistego rozpatrywać należy w granicach przeciętnych ocen społecznych, a nie indywidualnego odczucia osoby domagającej się ochrony (tak: uchwała SN z dnia 28 maja 1971 r., III PZP 33/70). Sąd Najwyższy uwzględnił jednak - w wyroku z dnia 16 stycznia 1976 r. (II CR 692/75) - także kryterium subiektywne, wskazując, że należy uwzględniać zarówno subiektywne odczucie osoby żądającej ochrony, jak i „obiektywną reakcję”

społeczeństwa. Ujęcie obiektywne pozwala uniknąć ochrony subiektywnie i nadmiernie odczuwanych skutków naruszeń sfery osobistej. Za obiektywną koncepcją ochrony dóbr osobistych przemawia również to, że dobra te „są wartościami niemajątkowymi, wiążącymi się z osobowością człowieka, uznanymi powszechnie w danym społeczeństwie” oraz że konieczne jest odróżnienie problemu stwierdzenia osobistego charakteru danego dobra od samej oceny jego naruszenia, a tylko niektóre dobra osobiste są szczególnie ściśle związane ze sferą psychiczną jednostki i wówczas stwierdzenie ich naruszenia jest utrudnione. Na temat bezprawności działania Sąd Najwyższy wypowiedział się m.in. w wyroku z 19 października 1989 r. (II CR 419/89) wyjaśniając, że za bezprawne uważa się każde działanie naruszające dobro osobiste, jeżeli nie zachodzi żadna ze szczególnych okoliczności usprawiedliwiających je oraz że „do okoliczności wyłączających bezprawność naruszenia dóbr osobistych na ogół zalicza się działanie w ramach porządku prawnego, tj. działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy prawa, wykonywanie prawa podmiotowego, zgodę pokrzywdzonego (ale z zastrzeżeniem uchylenia jej skuteczności w niektórych przypadkach) oraz działanie w obronie uzasadnionego interesu”. Pogląd wyrażony w tym wyroku może stanowić pewną wskazówkę przy ocenie, czy konkretne działanie jest bezprawne. Tymczasem powód nie wykazał żadnych faktów, z których mogłaby powstać szkoda w jego dobrach osobistych. Nie uwzględnienie skarg o stwierdzenie naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez uzasadnionej zwłoki nie można uznać za działanie bezprawne, ponadto brak jest adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy faktami opisanymi przez powoda a działaniem pozwanego. Powód nie wykazał, aby w sprawach, które powołał została stwierdzona przewlekłość postępowania. Również odmowa zwolnienia od kosztów sądowych czy ustanowienia pełnomocnika z urzędu nie mogła prowadzić do naruszenia dobra osobistego powoda. Powód nie powołał żadnych faktów, z których wynikałoby, że podjęte przez sądy decyzje naruszały jego dobra osobiste w rozumieniu przepisu art. 24 k.c. Poczucie krzywdy powoda stanowiło jedynie nieusprawiedliwione i niczym nie poparte subiektywne odczucie. Powód nie wyjaśnił również i zupełnie nie wykazał, w jaki sposób postępowania sądowe miałyby prowadzić do lekceważenia jego osoby, instrumentalnego traktowania, czy też wykorzystywania jego położenia życiowego.

Przesłanką odpowiedzialności na podstawie art. 448 k.c. jest nie tylko bezprawne, ale również zawinione działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego. Na tle powyższych rozważań należy stwierdzić, że powód nie wykazał zawinonego działania czy zaniechania pozwanego Skarbu Państwa, a także okoliczności, że w związku z toczącymi się poszczególnymi sprawami doznał jakiegokolwiek szkody (art. 6 k.c.). Nie można wyprowadzić adekwatnego związku przyczynowo - skutkowego między ewentualnym poniesionym przez powoda uszczerbkiem na zdrowiu a czynnościami lub zaniechaniami pozwanego. Z kolei brak bezprawności zapadłych orzeczeń, w rozumieniu art. 417 k.c., nie daje podstaw do dochodzenia przez powoda zadośćuczynienia.

Jednocześnie podkreślić należy, iż na skutek własnej decyzji powód pozbawił się możliwości wysłuchania go w charakterze strony i dokonania ewentualnych ustaleń w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia, albowiem krzywda i jej przeżywanie oraz rozmiar ma nader osobisty charakter, który może być ustalany jedynie w oparciu o zeznania osoby ją przeżywającej, lub będącej w bliskich relacjach z pokrzywdzonym i w to w sytuacji, gdy można rozdzielić jednostkowe zdarzenia od ich wielości, na które w wielu sprawach powód powołuje się w toczących się procesach.

Reasumując, brak wykazania powyższych przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa z art. 417 k.c. w zw. z art. 24 k.c. i art. 448 k.c., jak również z art. 15 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, w postaci naruszenia jakichkolwiek dóbr osobistych powoda lub szkody wynikłej ze stwierdzonej przewlekłości postępowania, czyni niezasadnym powództwo o zadośćuczynienie wobec Skarbu Państwa.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dawał jakiegokolwiek podstawy do przypisania odpowiedzialności pozwanych Komorników sądowych za ich działania w toku prowadzonych postępowań egzekucyjnych przeciwko powodowi, które zdaniem powoda były bezprawne i prowadzone wbrew obowiązującym normom prawnym. Zgodnie z art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji komornik jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności. Zatem, żeby można było mówić o odpowiedzialności komornika musi wystąpić szkoda (zarówno szkoda materialna lub niematerialna), zdarzenie

w postaci niezgodnego z prawem działania lub zaniechania oraz związek przyczynowy pomiędzy szkodą a tym zdarzeniem. Nie potrzeba wykazywać winy komornika (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2006 r., I CK 318/05). Przewidziana we wskazanym artykule odpowiedzialność komornika dotyczy sytuacji wyrządzenia szkody zarówno przy wykonywaniu czynności egzekucyjnych, jak również innych czynności przewidzianych ustawą o komornikach sądowych i egzekucji.

Powód nie wykazał bezprawności w zachowaniu pozwanych komorników. Stąd zarówno wobec Komornika E. F. (1) jak i Komornika R. R. roszczenie okazało się całkowicie nieuzasadnione.

Wobec powyższego powództwo oddalono w całości, jako bezzasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c. w zw. z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 169, poz. 1417, ze zm.), zasądając od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (zob. § 6 pkt 6 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349). Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. Powód wytacza cały szereg procesów i – w ocenie Sądu- ma świadomość konsekwencji finansowych negatywnego ich zakończenia.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu Sąd orzekł na podstawie § 2 ust. 3 w zw. z § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348) przyznając od Skarbu Państwa – Sądowi Okręgowemu w K. adwokatom: M. K. (1) kwotę 738,00 zł, S. N. kwotę 738,00 zł, K. W. kwotę 1.476,00 zł - kierując się nakładem pracy każdego z ww. pełnomocników (punkt 3. wyroku).

SSO Mariola Klimczak